

A romantic couple in 18th-century attire embracing in front of a classical building. The man, with dark curly hair, wears a white cravat and a light-colored coat. The woman, with dark hair styled in an updo, wears a yellow dress with a white lace collar and a pearl necklace. They are both looking down at each other. In the background, a large classical building with columns is visible under a cloudy sky.

Mary Baloghová

Vášeň ako liek

Mary Baloghová

Vášeň ako liek

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Mary Balogh: Only a Kiss, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Signet, an imprint of New American Library,
a division of Penguin Group (USA) LLC, New York 2015,
preložila Tamara Chovanová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

By arrangement with MARIA CARVAINIS AGENCY, INC. and PRAVA I PREVODI.
Translated from the English ONLY A KISS.
First published by Signet, an imprint of New American Library,
a division of Penguin Group (USA) LLC.

Copyright © 2015 by Mary Balogh
All rights reserved
Translation © Tamara Chovanová 2016
Cover Design © Peter Brunovský 2016
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2017

ISBN 978-80-220-1961-3

PERCIVAL WILLIAM HENRY HAYES, gróf Hardford, vikomt Barclay, sa hrozne, príšerne, kolosálne nudil. Samozrejme, všetky tie prívlastky znamenali v podstate to isté, ale on sa skutočne nudil až do špiku kostí. Bol až priveľmi znudený, aby sa zdvihol z kresla, prešiel k servírovaciemu stolíku na druhej strane miestnosti a nalial si do pohárika. Nie, bol príliš znudený. Alebo iba príliš opitý. Možno vypil celý oceán.

Oslavoval tridsiate narodeniny, hoci mal podozrenie, že teraz je už dávno po polnoci, čo by znamenalo, že deň jeho narodenín už pominul, tak ako jeho bezstarostné, búrlivé dvadsiate roky.

S potešením konštatoval, že sedí vo svojom obľúbenom koženom kresle pri kozube v knižnici svojho domu, ale nie je sám, ako by sa patrilo v túto pokročilú hodinu, nech už je koľkokoľvek hodín. V tom podnapitom stave si spomínal, že oslavoval narodeniny v klube White's s veľkou skupinou stálych návštevníkov vzhľadom na skutočnosť, že bol len začiatok februára, čo nebol v Londýne čas spoločenských zábav.

Matne si vybavil, že hluk v miestnosti dosiahol úroveň, keď sa viacerí starší členovia klubu – samé staré fosílie – nespokojne mračili a na čašníkoch bolo badať vyčerpanosť a nerozhodnosť. Ako majú vyhodiť bandu opitých džentlmenov, pričom mnohí mali urodzený pôvod, aby neurazili

ich a členov rodiny do štvrtého kolena? Ako ich majú strpieť, keď ich nečinnosť môže vyvolať hnev rovnako urodzených členov klubu...?

Ale zrejme našli nejaké znesiteľné riešenie, lebo tu je vo svojom dome so skupinkou verných priateľov. Ostatní sa asi pobrali zabávať inam alebo možno šli do postele.

„Sid,“ obrátil hlavu na operadle, ale nezdvihol ju, „čo myslíš, vypil som dnes celý oceán? Prekvapilo by ma, keby nie. Vyzval ma niekto, aby som ho tromfol?“

Ctihodný Sidney Welby hľadel do ohňa – alebo do zvyškov ohňa, pretože nepriložili uhlie ani nezavolali sluhu, aby to urobil za nich. Zvraštil čelo a po chvíli odpovedal: „To nebolo možné, Perce. Stále sa doň vlievajú rieky a potoky. Zaplní sa rovnako rýchlo, ako sa vyprázdni.“

„A okrem toho doň prší, kamarát,“ dodal Cyril Eldridge. „To máš iba pocit, že si ho vypil. Ale keby oceán vyschol, lebo v poslednom čase nepršalo, všetci sme mali svoj podiel na jeho vysušení. Zajtra ráno budem mať hlavu ako melón a to je na porazenie, lebo mám silné podozrenie, že som sľúbil svojim sestrám, že ich budem sprevádzať do knižnice alebo kam, lebo, ako dobre vieš, Perce, moja mama ich nikam nepustí len so slúžkou. A ony vždy trvajú na tom, že musia ísť na svitaní, aby ich niekto nepredbehol a nevzal si všetky knihy, ktoré stoja za prečítanie. A mám dojem, že takých kníh nie je veľa. Len nechápem, čo moje sestry robia v meste takto skoro. Beth uvedú do spoločnosti až po Veľkej noci a iste nepotrebuje tak veľa šiat. Alebo áno? Ale čo o tom môže brat vedieť? Moje sestry by ti povedali, že ničové nič.“

Cyril bol jedným z Percyho početných bratancov. Z otcovej strany mal dvanásť bratancov a sesterníc, boli to synovia a dcéry otcových štyroch sestier, a pri poslednom rátaní ich napočítal dvadsaťtri z matkinej strany, hoci tuším spomínala, že jej najmladšia sestra teta Doris je najmenej dva-

násty raz znova v požehnanom stave. Jej deti predstavovali väčšinu z tých dvadsiatich troch, čoskoro dvadsiatich štyroch bratancov a sesterníc. Všetci boli príjemní a mali ho radi, a on ich mal takisto rád, rovnako ako všetkých strýkov a tety, samozrejme. Nepoznal milujúcejšiu rodinu, a to z oboch strán. Tuším je najšťastnejší smrteľník na svete, rozjímal Percy pochmúrne.

„Stavil si sa,“ zapojil sa do debaty Arnold Biggs, vikomt Marwood, „že do polnoci tak opiješ Joneseyho, že omdlie – a to nebolo nič ľahké. O desať dvanásť sa zosypal pod stôl. Kvôli jeho chrápaniu sme sa nakoniec rozhodli vypadnúť z klubu. Bolo to veľmi rušivé.“

„To teda bolo.“ Percy zívol. Takže vyriešil jednu záhadu. Zdvihol pohár, spomenul si, že je prázdny, a hlučne ho tresol na stolík vedľa. „Dočerta, ten život je príšerne nudný.“

„Zajtra sa budeš cítiť lepšie, keď pominie šok z toho, že si dnes dovŕšil tridsiatku,“ poznamenal Arnold. „Alebo by som mal povedať dnes a zajtra? Veru hej. Malá ručička na hodinách ukazuje na trojku a ja jej verím. Ale slnko nesvieti, čo znamená, že je zrejme hlboká noc. Hoci v tomto ročnom období je tuším stále hlboká noc.“

„Z čoho si taký znudený, Percy?“ spýtal sa Cyril pobúrene. „Máš všetko, čo si môže človek žiadať. Všetko.“

Percy sa zamyslel. Cyril má pravdu. Bezpochyby. Okrem rozsiahlej a milujúcej rodiny vyrastal pod dohľadom dvoch milujúcich rodičov, ktorí ľúbili svojho jediného syna, ba vlastne jediného dieťa, hoci sa usilovali postarať sa mu o bratov a sestry. Zahrnuli ho všetkým, čo mohol potrebovať, a mali dosť prostriedkov, vďaka ktorým to mohli urobiť štýlovo.

Jeho prapraotec, mladší syn grófa, nebol grófovým dedičom, a tak sa pustil do obchodovania a nahonobil majetok. Jeho syn, Percyho starý otec, majetok ešte zveľadil aj vďaka

ka tomu, že sa oženil s bohatou, ale šporovlivou ženou, ktorá údajne rátala každé penny, čo minuli. Percyho otec to všetko zdedil, okrem toho, čo dostali do vena jeho štyri sestry. A vďaka rozumným investíciám svoje bohatstvo strojnásobil, navyše sa oženil so ženou, ktorá priniesla do rodiny bohaté veno.

Keď pred tromi rokmi jeho otec zomrel, Percy sa stal takým boháčom, že by mu trvalo aj pol života, kým by poráтал všetky penny, ktoré jeho stará mama tak starostlivo strážila. A všetky libry. Navyše zdedil aj Castleford House, veľký, prosperujúci majetok v Derbyshire, ktorý jeho starý otec údajne kúpil za guču bankoviek, aby svetu ukázal, aký je bohatý.

Okrem toho Percy dobre vyzeral. Načo by sa tváril skromne? Aj keby ho zrkadlo klamalo, aj keby nesprávne vnímal, čo videl v tom zrkadle, v každom prípade sa za ním obracali ľudia s obdivným či závistlivým pohľadom, a to ženy aj muži. Ako mu viacerí povedali, bol príťažlivý muž – vysoký, tmavovlasý. Tešil sa dobrému zdraviu, klop-klop na drevo – a naozaj zaklopal tak rázne na stolík vedľa seba, až pohár aj Sid nadskočili. A mal aj všetky zuby, biele a zdravé.

A k tomu dobrú hlavu. Najprv ho doma učili traja tútori, lebo jeho rodičia nezniesli pomyslenie, že by ho poslali do internátnej školy, až neskôr išiel do Oxfordu, kde študoval klasické jazyky a po troch rokoch sa vrátil s diplomom z latinčiny a starogréčtiny. Mal priateľov a dobré styky. Zdalo sa, že ho majú radi muži bez ohľadu na vek – a ženy... No, tým sa tiež páčil, čo bolo dobre, lebo aj ony sa páčili jemu. Rád im lichotil, obracal notové stránky, tancoval s nimi, chodil na prechádzky aj na výlety kočom. Rád flirtoval, a ak to boli vdovy alebo povelné ženy, rád sa s nimi aj vyspal. Ale úspešne sa vyhýbal všetkým pascám manželstva, ktoré mu hrozili na každom rohu.

Dosiaľ mal viacero mileniek – hoci momentálne žiadnu –, všetko mimoriadne krásne ženy, či už herečky alebo drahé kurtizány, ktoré mu jeho priatelia závideli.

Bol silný, zdatný, vyšportovaný. Rád jazdil na koni, bojoval, šermoval i strieľal, a vo všetkom vynikal, hoci v poslednom čase bol akýsi nepokojný. Za tie roky podstúpil viac ako dosť stávok a čím boli nebezpečnejšie, tým to bolo zaujímavejšie. Tri razy sa zúčastnil na pretekoch do Brightonu, z toho raz obojsmerne, prešiel polovicu Mayfairu len po strechách, lebo sa stavil, že sa za celý čas nedotkne zeme ani nepoužije nijaký prostriedok, ktorý by sa zeme dotýkal. Prešiel takmer všetky mosty v Londýne a okolí – zospodu. Prechádzal sa elegantne oblečený po najvykričanejších londýnskych štvrtiach a jeho jedinou zbraňou bola palička. Na poslednej prechádzke sa pobil s tromi útočníkmi, zlomil pritom paličku napoly, utŕžil monokel na oku a zničil si oblečenie, z čoho bol jeho komorník dosť nešťastný.

Mal do činenia s nahnevanými bratmi a so švagrami, ale aj s otcami, no neprávom, pretože vždy dbal na to, aby nekompromitoval cnostné dámy ani nevyvolával nesplniteľné očakávania. Tieto konfrontácie sa občas končili pästnými súbojmi, zvyčajne s bratmi tých dám. Zistil, že bratia sú oveľa horúcejšie hlavy ako otcovia. Bojoval v súboji s jedným manželom, ktorému sa nepáčilo, ako sa Percy usmial na jeho manželku. Pritom Percy sa s ňou vôbec nerozprával ani netancoval. Usmial sa na ňu, lebo bola pekná a aj ona sa naňho usmievala. Čo mal robiť? Manžel strieľal prvý a minul Percyho hlavu o pol kilometra. Percy minul manželovo ľavé ucho o pol metra – pôvodne ho zamýšľal minúť o štvrt metra, ale nakoniec sa rozhodol neriskovať.

A keby toto všetko nestačilo, mal aj titul. Vlastne dva tituly. Bývalý gróf Hardford, vikomt Barclay, bol Percyho príbuzný zo strany jeho praprapraotca. Rodina sa rozhádala a staršiu vetvu, ktorá mala titul a sídlila v bohom zabud-

nutej usadlosti v Cornwalle, odvtedy mladšia vetva ignorovala. Posledný gróf z tej starej vetvy mal podľa všetkého jediného syna a dediča, ale ten syn z nejakého dôvodu odišiel na Pyrenejský polostrov bojovať proti Bonyho armáde a tam ho zabili.

Mladšia vetva o tej rodinnej katastrofe vôbec nič nevedela. Všetko vyšlo najavo, keď starý gróf otrčil kopytá takmer presne rok potom, čo zomrel Percyho otec, a ukázalo sa, že Percy je jediný dedič titulov aj rozpadávajúceho sa sídla v Cornwalle. Aspoň predpokladal, že sa rozpadáva, lebo ten majetok rozhodne neprinášal veľké príjmy. Percy prijal titul, lebo nemal inú možnosť, okrem toho sa mu spočiatku celkom páčilo, keď ho titulovali gróf Hardford alebo mylord namiesto obyčajného oslovenia pán Percival Hayes.

S príslušnou pompou a obradnosťou ho prijali do Hornej snemovne, kde predniesol svoj prvý príhovor, ktorý dlho písal a prepisoval a znova a znova si ho nacvičoval, až mal z toho zlé sny. Po príhovore sa usadil, vypočul si zdvorilý potlesk a uľavilo sa mu, že už nikdy viac nebude musieť v snemovni povedať ani slovo, pokiaľ nebude chcieť. Napokon sa viac ráz rozhodol prehovoriť a vôbec pre to netrpel nespavosťou.

Zdravil sa s kráľom a so všetkými vojvodami a v spoločnosti ho vyhľadávali viac ako kedysi. Aj predtým využíval služby najlepších krajčírov, obuvníkov a holičov, ale odkedy sa stal mylordom, klaňali sa mu oveľa úctivejšie. Všetci si ho obľúbili, lebo bol raritou medzi džentlmenmi – platil účty načas. A ešte vždy to robil, čo ich privádzalo do údivu. Jarné mesiace trávil v Londýne, lebo zasadal parlament a prebiehala spoločenská sezóna, letné mesiace trávil na svojom majetku alebo v niektorých kúpeľoch, v jeseni a v zime bol doma alebo chodil na večierky, na ktoré ho stále pozývali, chodil na rybačky alebo na poľovačky a veno-

val sa spoločenským povinnostiam. Jediný dôvod, prečo bol tento rok začiatkom februára v Londýne, bol ten, že matka preňho chcela v Castleforde usporiadať oslavu tridsiatych narodenín. Ako by mohol povedať nie matke, ktorú mal rád? Samozrejme, to nešlo. Človek sa musel utiahnuť do mesta ako nezbedný školák, ktorý sa vyhýba dôsledkom nejakého žartíku.

Ak to máme zhrnúť, bol najšťastnejší človek na svete. Na jeho oblohe nebolo jediného obláčika, stlala sa tam bezoblačná modrá šírava. Nikdy nemal sklony ku sklúčenému trúchleniu ako niektorí hrdinovia. V skutočnosti nikdy neurobil nič hrdinské, čo bolo dosť smutné.

Každý muž by sa mal aspoň raz v živote predviesť ako hrdina.

„Áno, všetko,“ vzdychol si. Tá odpoveď sa týkala toho, čo jeho bratanec povedal pred chvíľou. „Mám všetko, Cyril, a práve v tom je problém, dočerta. Muž, ktorý má všetko, nemá pre čo žiť.“

Jeden z jeho početných súkromných učiteľov by mu za tie slová poklopkal po hánkach vždy nachystanou trstenicou.

„Filozo... filozofuješ o tretej ráno?“ nadhodil Sidney, vyskočil na nohy a prešiel k servírovaciemu stolíku. „Mal by som ísť domov, kým nám nezviažeš mozgy dokopy, Perce. V klube White's sme štýlovo oslávili tvoju tridsiatku. Mali sme... sme sa pobrať domov rovno odtiaľ. Ako sme skončili tu?“

„Prenajali sme si koč,“ pripomenul mu Arnold. „Alebo si mal na mysli prečo, Sid? Pretože nás už chceli vyhodiť, Jonesey chrápal a ty si navrhol, aby sme prišli sem. Percy nenamietal a všetkým sa nám zdalo, že to bol tvoj najlepší nápad za posledný rok.“

„Aha, už si špo... spomínam,“ prikývol Sidney a dolial si do pohára.

„Ako môžeš byť znudený, Percy, keď si sa priznal, že máš všetko?“ spýtal sa Cyril zmätene. „Mne sa to zdá vrchol nevďačnosti.“

„Veru je to nevďačné,“ súhlasil Percy. „Ale aj tak som príšerne znudený. Možno budem nútený uchýliť sa do Hardford Hallu, do cornwallskej divočiny. To som ešte doteraz neurobil.“

Kde sa v ňom vzala tá myšlienka?

„Vo februári?“ Arnold sa zagrimal. „Do apríla radšej nerob nijaké unáhlené rozhodnutia, Perce. Vtedy už bude v meste viac ľudí a nutkanie utiecť sa vyparí bez stopy.“

„Do apríla zostávajú dva mesiace,“ podotkol Percy.

„Hardford Hall!“ zvolal Cyril trochu zhrozene. „To je miesto, kde líšky dávajú dobrú noc, nie? Tam nebudeš mať čo robiť, Percy. Nie je tam nič, len ovce a pusté slatiny, to mi ver. Vietor, dážď a more. Potrvá ti týždeň, kým sa tam dostaneš.“

Percy zdvihol obočie. „Iba keby som jazdil na chromom koni,“ podotkol. „A ja nemám chromého koňa, Cyril. Keď tam prídem, dám omiesť všetky trámy z pavučín a pozvem vás na parádnu oslavu, čo ty na to?“

„To nemyšlíš vážne, Perce,“ poznamenal Sidney a ani sa neopravil.

Naozaj to nemyslel vážne? Percy o tom chvíľu uvažoval, ale musel si priznať, že mal v hlave chaos. Hneď po Veľkej noci sa začne zasadanie parlamentu a spoločenská sezóna a okrem zopár nových tvárí a módnych zmien, ktoré všetkých donúti ísť ku krajčírovi a modistke, tam nebude nič, čo by mu zdvihlo náladu. Už bol pristarý na všetky kaprice, ktoré ho zabávali ako dvadsaťročného. Keby šiel domov do Derbyshiru, keby nezostal tu, jeho matka by takmer určite usporiadala oneskorenú oslavu na jeho počesť. Bože-uchovaj! Keby tam šiel, možno by sa mohol venovať správe

majetku, ale jeho šikovný správca by naňho zrejme hľadel s trpiteľskou toleranciou. Ten chlap ho vyslovene zastrašoval. Pripadal mu ako pokračovanie tých troch súkromných učiteľov z detstva.

Prečo by nešiel do Cornwallu? Najlepší spôsob, ako uniknúť pred nudou, je neutekať pred ňou, ale urobiť, čo je v ľudských silách, aby to bolo ešte horšie. Hm, zaujímavá myšlienka. Ale v opitom stave by možno nemal vôbec rozmyšľať. Veru nie je rozumné niečo plánovať, keď je racionálna myseľ v takom zlom stave. Alebo rozprávať sa o svojich plánoch s mužmi, ktorí očakávajú, že ich uskutočnia, lebo tak vždy robil. Keď ráno vytriezvie, možno bude chcieť zmeniť plány. Alebo skôr popoludní.

„Prečo by som to nemyslel vážne?“ spýtal sa, ale neadresoval tú otázku nikomu konkrétnemu. „Vlastným tú rezidenciu už dva roky, ale nikdy som ju nevidel. Skôr či neskôr by som sa tam mal ukázať – v tomto prípade radšej neskôr ako skôr. Som predsa pánom tej rezidencie a vôbec... Aspoň tam zabijem čas, kým Londýn trochu neožije. Možno po dvoch-troch týždňoch sa sem s radosťou vrátim a s každým kilometrom si to budem pochvaľovať. Alebo – ktovie? Možno si to obľúbim a zostanem tam na veky vekov amen. Čo keď budem šťastný ako Hardford z Hardford Hallu? Ale nezná to bohvieako dobre, nie? Človek by si myslel, že pôvodný gróf mohol mať viac fantázie a nazvať tú kopu tehál inak. Možno by som mohol byť Hardford z Kopy tehál?“

Páni, tuším je naozaj opitý.

Tri páry očí sa naňho dívali s rozličným stupňom nedôvery. A tí, ktorým tie oči patrili, vyzerali dosť neupravené a zničené.

„Ak dovoľíte,“ Percy vstal a zrazu zistil, že sa dokáže udržať na nohách. „Asi by som mal napísať niekomu do Hard-

fordu, aby sluhovia začali oprašovať tie pavučiny. Hádam domácej, ak je tam niekto taký. Alebo majordómovi či správcovi, ak... Veru áno, prisámbohu, určite je tam niekto taký. Pravidelne raz za mesiac mi posiela päťriadkovú správu napísanú drobným písmom. Napíšem jemu. Upozorním ho, aby kúpil veľkú metlu a našiel niekoho, kto vie, čo s ňou robiť.“

Zívol, až mu zapraskala sánka, a zostal stáť, kým sa jeho priatelia nepobrali von na námestie. Díval sa za nimi, či sa im podarí nájsť cestu domov.

Prv než si všetko stihol rozmyslieť, sadol si a napísal list. Potom aj druhý, v ktorom matke vysvetlil, kam ide. Keby len tak zmizol, robila by si oňho starosti. Oba listy nechal na podnose v hale, aby ich hneď ráno odoslali, a vyšiel na poschodie do svojej izby. Jeho komorník čakal v obliekarni, hoci ho uistil, že to nie je potrebné. Ten muž rád trpel.

„Som opitý, Watkins,“ oznámil mu Percy. „Mám tridsať rokov a mám všetko, ako mi pred chvíľou povedal môj bratanec, a tak sa nudím, že sa mi zdá zbytočná námaha vstať ráno z postele, lebo večer si do nej znova ľahnem. Zajtra – alebo skôr dnes – ma môžete pobaliť na vidiek. Odchádzame do Cornwallu. Do Hardford Hallu. Grófskeho sídla. Som gróf.“

„Áno, mylord,“ odvetil Watkins a jeho povznesený dôstojný výraz sa nezmenil. Pravdepodobne by povedal to isté a aj by sa tváril takisto, aj keby mu Percy oznámil, že idú do Južnej Ameriky splavovať Amazonku a pátrať po lovcoch lebiek. Žijú v povodí Amazonky lovci lebiek?“

To je jedno. Odchádza do Cornwallu. Iste je šialený. Pri najmenej. Možno keď vytriezvie, vráti sa mu zdravý rozum.

Zajtra.

Alebo má na mysli dnes? Zrejme. Práve to oznámil Watkinsovi.

IMOGEN HAYESOVÁ, LADY BARCLAYOVÁ, sa vracala domov do Hardford Hallu z dedinky Porthdare vzdialenej tri kilometre odtiaľ. Zvyčajne absolvovala tú cestu na koni alebo v bričke, no dnes sa rozhodla, že sa jej zide trochu pohybu. Do dediny kráčala po kraji cesty, ale na návrat si zvolila cestu popri útesoch. Bude to o nejaký kilometer dlhšie a stúpanie z údolia, kde ležala dedina, bolo oveľa strmšie než cesta svahom. Ale jej sa páčilo, keď cítila, ako sa jej napínajú svaly na nohách, a keď mala nerušený výhľad na more napravo a dozadu na dedinu s rybárskymi chatrčami pri ústí rieky a na člny nadskakujúce na vlnách.

Vychutnávala si pochmúrný škrekot čajok, ktoré jej poletovali nad hlavou a vrhali sa dolu. Páčila sa jej kručinka, ktorá divo rástla navôkol. Studený vietor jej prenikal do špiku kostí, ale ju lákala slaná vôňa a pocit samoty, ktorý vietor privieval. Rukami v rukavičkách si pridržala kraje zimného pláštá. Nos aj líca mala zrejme červené a svietili ako majáky.

Bola navštíviť svoju priateľku Tilly Wenzelovú – naposledy ju videla pred Vianocami, keď strávila sviatky a zdržala sa až do januára u svojho brata v domove svojho detstva tridsať kilometrov severovýchodne. Prišla poobdivovať novonarodenú neterku a troch synovcov. Páčilo sa jej tam, ale nebola zvyknutá na ten ruch a na to, že musí byť celý čas spoločenská. Už si zvykla, že žije sama, no nikdy nedopustila, aby žila ako pustovníčka.

Pán Wenzel, Tillin brat, sa ponúkol, že ju odvezie domov, lebo cesta viedla do kopca a miestami stúpala dosť strmo. Odmietla jeho ponuku a vyhovorila sa, že by mala navštíviť starú pani Parkovú, ktorá bola zavretá doma, lebo nedávno spadla a zranila si bedrový kĺb. Samozrejme, znamenalo to,

že musela celých štyridsať minút počúvať nepekne podrobnosti o nehode. Ale Imogen chápala, že starší ľudia sa niekedy cítiť osamelo, stráviť s ňou štyridsať minút nebola zas až taká obeť. Keby dovolila pánu Wenzelovi, aby ju vzal domov, musela by zas počúvať jeho spomienky na chlapčenské roky strávené s Imogeniným nebohým manželom Dickym, potom by prešiel k rozpačitým galantným poznámkam venovaným jej.

Keď už bola Imogen na vrchole, zastavila sa, aby sa vydýchala. Tu sa už cesta po útesoch ťahala trochu rovnejšie, no ešte vždy stúpala smerom ku kamennému múru, ktorý z troch strán obkolesoval park okolo Hardford Hallu. Štvrtú stranu tvorili útesy a more. Obrátila sa dozadu a pozrela dolu. Vietor jej lomcoval strieškou na čepci a takmer jej vyrazil dych. Prsty v rukavičkách jej trpeli. Nad hlavou sa jej rozkladala sivá obloha, dolu ležalo sivé spenené more. Sivé útesy strmo klesali kúsok od kraja cesty. Všade sivota. Ešte aj plášť mala sivý.

Chvíľu sa zdalo, že aj náladu bude mať sivú. Ale rázne pokrútila hlavou a pokračovala v ceste. Nepoddá sa depresii. Často s ňou bojovala, ale zatiaľ neprehrala.

Okrem toho sa schyľovalo k návšteve Penderis Hallu, ktorý sa nachádzal päťdesiat kilometrov odtiaľ na východnej strane Cornwallu. Mala tam ísť už o mesiac a tešila sa na sídlo Georgea Crabba, vojvodu Stanbrooka, druhostupného bratanca jej matky, jedného z jej najlepších priateľov na svete – takých priateľov mala v skutočnosti šesť. S ňou ich bolo sedem a spolu tvorili Klub tých, čo prežili. Kedysi strávili v Penderise tri roky, lebo všetci trpeli rozličnými následkami zranení, ktoré utrážili počas napoleonských vojen, pravda, nešlo len o telesné zranenia. Ani ona nemala telesné zranenie. Jej manžela zajali, mučili a usmrtili na Pyrenejskom polostrove a ona sa musela dívať, ako trpí. Po jeho smrti ju prepustili zo zajatia a francúzsky plukovník ju

s veľkou pompou vrátil k manželovmu regimentu s bielou vlajkou v rukách. Ale nebola ušetrená od bolesti.

Po troch rokoch v Penderrise sa každý pobral svojou cestou, iba George zostal, lebo tam bol doma. Dohodli sa však, že každú jar sa budú stretávať a strávia spolu tri týždne. Vlni boli v Middlebury Parku v Gloucestershire, kde mal domov Vincent, vikomt Darleigh, pretože jeho manželka práve priviedla na svet prvé dieťa a on ich nechcel opustiť. Tento rok sa malo konať piate stretnutie znova v Penderrise. Tie týždne, nech ich strávili kdekoľvek, mala Imogen najradšej z celého roka. Zakaždým nerada odchádzala, no pred ostatnými nikdy nedala najavo, ako veľmi sa jej žiada zostať. Bezvýhradne ľúbila tých šiestich mužov. Jej láska nemala sexuálny podtón, hoci všetci bez výnimky boli príťažliví. Spoznala ich v čase, keď také čosi neprichádzalo do úvahy. A tak ich zbožňovala ako priateľov a bratov, boli jej dušou.

Netrpezlivo si zotrela z líca slzu a kráčala ďalej. Už jej zostáva čakať len pár týždňov.

Preliezla po schodíkoch cez živý plot, ktorý ohraničoval verejnú cestu od súkromnej. Tam sa cesta rozvetvovala na dve strany a zo zvyku sa vybrala vpravo, smerom k jej domu, nie do hlavného sídla. Vdovský dom v juhozápadnom kúte parku stál blízko útesov, pred najhoršími vetriskami ho chránili vysoké skaly v tvare podkovy. Keď sa po tých troch rokoch strávených v Penderrise vrátila, spýtala sa, či tam môže bývať. Mala rada Dickyho otca, grófa Hardforda, a zbožňovala jeho sestru Laviniu, starú dievku, ktorá žila v Hardforde celý život. Ale Imogen si nevedela predstaviť, že by žila v hlavnom sídle s nimi.

Svokor sa nepotešil jej žiadosti. Namietal, že vdovský dom dlhé roky zanedbávali a nedá sa v ňom bývať, ale Imogen videla, že domu nič nechýba, stačí ho len poriadne vydrhnúť a vyvetrať, aj keď krytina na streche nebola celkom

v poriadku. Až keď už gróf nemal výhovorky a poddal sa jej žiadosti, Imogen pochopila, prečo nechcel, aby tam bývala. Pivnica vo vdovskom dome slúžila na skladovanie pašovaného tovaru. Gróf si rád doprial francúzske brandy, kupoval ho za nízku cenu a možno ho dostával celkom zadarmo, lebo skupina pašerákov mu bola vďačná, že dovolil, aby pôsobili v tej oblasti.

Netešilo ju, keď zistila, že jej svokor je zapojený do toho tajného obchodovania ako v časoch, keď žil Dicky doma. Jeho podnikanie bolo jablkom sváru medzi otcom a synom a bol to aj jeden z dôvodov, pre ktorý sa jej manžel radšej rozhodol narukovať, len aby neviedol vojnu s vlastným otcom.

Gróf súhlasil, že z pivnice dá odviezť zvyšný kontraband a vonkajšie dvere do pivnice dá zapečatiť. Rozkázal vymeniť zámku na vchodových dverách a všetky kľúče k novej zámke dal Imogen. Uistil ju, že skoncuje s pašeráctvom na časti pobrežia, ktorá hraničí s pozemkami Hardfordu, no Imogen jeho slovám nikdy celkom neverila. O pašeráctve sa potom pred nikým nezmienila, lebo dospela k záveru, že to, čo nevie, jej neublíži. Z morálnej stránky to nebol celkom vyhranený postoj, ale... No, radšej na to nemyslela.

Nasťahovala sa do vdovského domu a žila tam šťastne, alebo aspoň natoľko šťastne, ako sa dalo.

Teraz zastala pri záhradnej bránke a pozrela nahor. Nie, odvčera sa nestal zázrak. Strecha stále zatekala.

Zatekala, odkedy Imogen žila v tom dome, ale vlani musela rozložiť toľko vedier, až cesta po poschodí pripomínala prekážkový beh. Náhodné opravovanie strechy nestačilo. Krytinu bolo treba vymeniť a plánovala dať to urobiť na jar. Počas mimoriadne silnej fujavice v decembri však veľkú časť strechy odfúklo a nezostávalo jej iné, len sa postarať, aby tú prácu urobili v najhoršom čase v roku. Našťastie v dedinke Meirion o desať kilometrov ďalej žil pokrývač. Sľúbil, že kým sa vráti z návštevy u brata, urobí jej

nový krov, a počasie jej vyšlo v ústrety. Január bol nezvyčajne suchý.

Keď sa však pred týždňom vrátila, zistila, že práce sa ani nezačali. Pokrývač sa bránil, vraj čakal na jej návrat, aby mu presne vysvetlila, čo od neho chce – podľa všetkého mu nestačila požiadavka, že chce novú strechu. Tento týždeň mali prísť robotníci, ale zatiaľ sa neukázali. Bude musieť za pokrývačom poslať koniara so sťažnosťou.

Veľmi ju to rozladilo – kým nebudú práce hotové, dočasne sa musela presťahovať do Hardford Hallu. Hovorila si, že sa to dá prežiť. Aspoňže mala kam ísť. A tetu Laviniu mala vždy veľmi rada. Počas prvého roka po bratovej smrti si teta Lavinia uvedomila, že zo slušnosti by sa patrilo, aby mala spoločníčku. Zvolila si pani Ferbyovú, sesternicu Adelaide, staršiu vdovu, ktorá hlbokým hlasom každému, kto nemal na výber a musel ju počúvať, rada vysvetľovala, že sa vydávala ako sedemnásťročná a po siedmich mesiacoch ovdovela, ešte nemala ani osemnásť, a tak sa jej podarilo šťastne uniknúť pred otroctvom manželstva.

Sesternica Adelaide celé roky chodila na údajne krátke návštevy k svojim príbuzným, lebo nebola finančne zabezpečená, a zostala tam, kým niekoho ďalšieho nepresvedčila, aby ju pozval on. Teta Lavinia ju dobrovoľne pozvala na neurčitý čas do Hardfordu a sesternica Adelaide sa tam rýchlo usadila. Teta Lavinia získala ďalšiu túlavú mačku. Zbierala ich, ako iní ľudia zbierajú mušle alebo tabatierky.

Nie, nie je to nič ťažké, ak musím bývať v hlavnom dome, hovorila si Imogen, keď sa s povzdychom odvrátila od depresívne pôsobiaceho domu bez strechy. Ibaže teraz, a to čoskoro, tam bude oveľa horšie, lebo do Hardford Hallu sa chystal prísť gróf Hardford.

Toho pokrývača by mali vyšľahať bičom.

Nový gróf mal prísť na bližšie neurčený čas. Grófsky titul však preňho nebol nový. Získal ho pred dvoma rokmi po

smrti Imogeninho svokra, ale vtedy nenapísal ani sa neukázal, ba ani neprejavil záujem o svoje dedičstvo. Neposlal tete Lavinii kondolenčný list, nič... Bolo ľahké zabudnúť naňho a predstierať, že neexistuje, dúfať, že na ne celkom zabudol.

Zvláštne, ale naozaj o ňom nič nevedeli. Mohol mať desať alebo aj deväťdesiat rokov, hoci deväťdesiat by už vyznievalo nepravdepodobne, a vlastne aj desať, lebo list, ktorý doručili dnes ráno správcovi Hardfordu, podľa všetkého napísal sám gróf. Imogen ten list videla. Bol načmáraný dosť neúhľadne, ale bezpochyby dospelou rukou a bol krátky. Stálo v ňom, že jeho lordstvo má v úmysle zablúdiť do Cornwallu, lebo momentálne nemá nijaké iné povinnosti, a tešil by sa, keby bol Hardford Hall obývateľný. A keby tam mali metlu.

Dosť nezvyčajný list. Imogen mala podozrenie, že muž, ktorý ho napísal, zrejme sám gróf, lebo bol podpísaný tým istým rukopisom, mal pri písaní vypité.

To ju veľmi nepotešilo.

Keby mali metlu...?

Nevedeli, či je ženatý alebo slobodný, či príde sám alebo s manželkou a s desiatimi deťmi, či bude ochotný žiť na svojom panstve s tromi ženami alebo bude chcieť, aby sa pratali do vdovského domu, či už má alebo nemá strechu. Netušili, či je príjemný alebo mrzutý, tučný alebo chudý, pekný alebo škaredý. Možno je aj pijan. Ale príde. Slovo *zablúdiť* naznačovalo pomalý príchod. Takmer určite majú týždeň alebo aj viac, aby sa pripravili na jeho príchod.

Zablúdi do Cornwallu. Vo februári.

Momentálne nemá čo robiť.

Čo je to za človeka?

A prečo spomínal metlu?

Hoci bolo zima, Imogen kráčala do hlavného domu pomaly. Chuderka teta Lavinia bola dosť rozrušená, keď Imo-

gen predpoludním odchádzala. Aj gazdiná pani Attleeová, aj kuchárka pani Evansová. Sesternica Adelaide sa nedala vyviešť z miery, sedela vo svojom obľúbenom kresle pri kozube a dôrazne vyhlásila, že skôr naprší a uschne, než by sa dala vyrušiť príchodom nejakého chlapa. Hoci ten chlap jej nič netušiac poskytol strechu nad hlavou. Imogen usúdila, že je vhodný čas, aby zašla do dediny a navštívila Tilly.

Ale návrat nemohla odkladať. Ach, veľmi túžila po samote vdovského domu.

Keď sa blížila po trávniku, videla, že koniar vedie do stajne koňa. Bol to krásny gaštan, určite by ho spoznala, keby patrila niekomu zo susedov.

Kto...?

Možno...

Nie, bolo priskoro. Možno je to len ďalší posol, ktorého vyslal popredu. Ale na takom krásnom žrebcovi? So zlovestnou predtuchou prišla ku vchodovým dverám. Otvorila ich a vošla dnu.

Majordómus sa tváril nevzrušene ako vždy. A stál tam aj neznámy džentlmen.

Imogen si ako prvé uvedomila, že z neho vyžaruje mužnosť a energia. Vysoký, urastený, v jazdeckom odeve pozostávajúcom z dlhého drapového kabáta s najmenej desiatimi pelerínami, na nohách čierne kožené čižmy. Čižmy vyzerali drahé, hoci boli nahrubo zaprášené, na hlave cylinder a na rukách hnedé kožené rukavice. V ruke držal bičik. Videla, že vlasy má čiernočierne, oči sýtomodré. A bol taký krásny, až sa jej podlomili kolená.

Vzápätí si uvedomila, že ten muž má o sebe vysokú mienku a o všetkých ostatných nízku. Tváril sa netrpezlivo a nezniesiteľne arogantne. Obrátil sa, pozrel na ňu, potom na dvere, ktoré za sebou zatvorila, napokon zdvihol dokonale klenuté obočie.

„A vy ste kto, dočerta?“ spýtal sa.